

[Rytter.]

give Underholdsbidrag i Forhold til sin Formue og bestemmer, at det uægte Barn eventuelt skal arve ham, vil Faderen for sin egen Skyld faa Interesse for dette Barn, idet han ganske naturligt vil sige som saa: Jeg har ingen Børn i Ægteskab, det uægte Barn skal arve mig. En saadan Interesse for det uægte Barn vil ganske naturligt opstaa i nogle Tilfælde, jeg tror blot ikke, man skal give en absolut Regel om Barnets Arveret. Det, jeg ønsker, er, at der skal sondres mellem de forskellige Tilfælde. Jeg vil for Resten gøre den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at det ikke sjældent sker, at en Mand, som har et uægte Barn, kommer til at interessere sig for dette Barn og giver det Arveret. Det vil i mange Tilfælde have min fulde Sympati, at Barnet gennem Loven faar Arveret, men jeg vil blot ikke give en absolut Regel derom. Og dette, at Kvinderne skal være forpligtet til at opgive, hvem der er Barnefader, forekommer mig at være en alt for haard Regel. Jeg nævnte i mit første Foredrag det Tilfælde, at en Moder i en Landsby skal opgive, hvem der er Fader til Barnet — det er haardt. Jeg nævnte endvidere det Tilfælde, som enhver Justitsminister kender: at Faderen er kommet i Forbedringshuset og Moderen i sin Fortvivlelse henvender sig til Justitsministeren — det er haardt i et saadant Tilfælde at skulle sige til hende, at hun er forpligtet til at opgive Faderens Navn.

Den højtærede Justitsminister omtalte ligeledes Forordningen af 11. September 1839, og her tror jeg for Resten, Justitsministeren *begyndte* med at sige, at jeg har Ret . . . den højtærede Justitsminister synes at være optaget, og jeg var lige ved at sige det samme, som han før sagde til mig, men man kan jo uforskyldt komme i en saadan Situation. Den højtærede Justitsminister udtalte, at Ordføreren for Venstre med Ret havde gjort opmærksom paa Bestemmelsen om de 15 Aar i Forordningen af 11. September 1839, og spurgte: Tror den ærede Ordfører virkelig, at det vil komme til at spille nogen Rolle? Ja, det tror jeg, Hr. Minister. Børnene vil ræsonnere saaledes: Vi tør ikke overtage Boet til privat Skifte, for der er den Mulighed, at der er et uægte Barn. Børnene vil ikke betale Gælden og vil ikke risikere at komme til at aflevere det, de har faaet. Derfor vil dette komme til at spille en Rolle, ikke med de 15 Aar — Justitsministeren sagde jo ogsaa rigtigt: indtil 15 Aar —, men i det første halve Aars Tid. Saa vil der ikke komme saa mange Boer

til privat Skifte, der er den billigste og hurtigste Maade at skifte paa og tillige den, der skaber det bedste Forhold mellem Arvingerne.

Dernæst sagde den højtærede Justitsminister — da var jeg lige ved at synke i Jorden, og der talte den højtærede Justitsminister oven i Købet til mig ikke som Ordfører, men som Jurist —, at Lovene var saa viseligt affattede, at det Tilfælde, som Ordføreren for Venstre var inde paa: at der vilde blive anlagt Sag mod Barnet til Konstatning af Paterniteten, var utænkeligt. Lad os tænke os Situationen. Vi faar indført i Loven, at de uægte Børn skal have Arveret, at de skal have Faderens Navn, og at Børnene skal knyttes til Faderen. Tror den højtærede Justitsminister saa ikke, at det Tilfælde vil indtræffe, at der anlægges Sag mod Barnet til Konstatning af, hvem der er Faderen? Jeg tror det, og her kommer vore Anskuelser til at staa over for hinanden. Hvis den højtærede Justitsminister er i Tvivl om, hvordan det kan lade sig gøre, vil jeg blot — jeg tror for Resten, den højtærede Justitsminister nævnte det, ikke for at komme mig til Hjælp, men mere periferisk — gøre opmærksom paa, at Værgen til Barnet af mange Grunde kan være interesseret i at faa Faderskabet fastslaaet. Saadanne Spørgsmaal vil derfor komme frem i den utiltalende Form, jeg tidligere har omtalt.

Med Hensyn til Administrationen stillede Justitsministeren mig det Spørgsmaal, om Ordføreren for Venstre kunde nævne — saadan forstod jeg det — nogen Lov, der ikke har forøget Administrationen. Den højtærede Justitsminister *begyndte* med 1763 og gik saa videre op. Jeg skal efterkomme Justitsministerens Opfordring. Jeg behøver kun at nævne de Love, som den højtærede Justitsminister sammen med sin Forgænger og for Resten ogsaa Efterfølger, Justitsminister Rytter, og en tredje Justitsminister, Zahle, har gennemført paa Familierettens Omraade — nu vender Justitsministeren sig; det opfatter jeg som en Kompliment; saa har jeg truffet. Disse Love giver ikke Anledning til Udvidelse af Administrationen, det har tværtimod vist sig, at Arbejdet i Justitsministeriet med Hensyn til Bevilling er taget af. Den højtærede Justitsminister behøver kun at bede om at faa undersøgt i Ministeriet, hvor mange Bevillinger af de forskellige Arter der er givet. Ved Adoptionsloven gennemførte vi nemlig en Simplifikation, idet saa meget som muligt blev lagt ud til Amterne, og det har hjulpet i stor Udstræk-